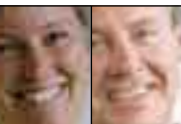

baptist.dk

< Nr. 4 > < april 2007 > < 154. årgang >

KUNST

– skabt til
at skabe

Projekter for mennesker!

[≡] Lone Møller-Hansen, formand for Kommunikationsudvalget og Jan Kornholt, generalsekretær for Baptistkirken i Danmark [☐] Stine Frandsen

BaptistKirkens nye samarbejdsformer giver plads til projekter, du brænder for. Ingen brænder for administration, og intet menneske ønsker selv at blive gjort til et projekt. Men projekter og mennesker hører sammen, og administration er også mission. Vi forsøger at give en forklaring:

BaptistKirkens nye samarbejdsformer har til formål at øge menighedernes engagement. Det gør vi ved at arbejde projektorienteret i en netværksstruktur. BaptistKirkens nye projekter er for mennesker, der ønsker at gøre en forskel i verden. Det sker ved, at alle, der brænder for samme sag, finder sammen i et fællesskab – et netværk.

Mennesker er ikke projekter

Ingen af os bryder os om at være et andet menneskes projekt. Én, der skal frelses, eller én, som bare skal hjælpes. At blive et projekt for andre ligger meget langt fra det menneskesyn, Jesus lærer os. Intet menneske i Guds rige er »et projekt«!

Det enkelte menneske er derimod målet for Guds kærlighed, – og vi er de redskaber, Gud bruger til at formidle sin kærlighed. Men når det menneske, som skal mærke Guds kærlighed, ikke lige er min nabo, har vi brug for projekterne for, at »hånden kan nå så langt«.

Projekter skaber synlighed og engagement

Nogle mennesker i vores kirke brænder for en sag – fx at lægge tag på kirker i Afrika. Den opgave kan vores udsendte missionær Ole Emming ikke løfte alene. Han og flere mobiliserer derfor mennesker og menigheder, der vil støtte den gode sag. Han skal holde øje med, at pengene bliver brugt rigtigt. Måske skal der faglig hjælp til, og givnerne skal have information om, at de penge, de har givet til et kirketag, faktisk er brugt til et kirketag. Der kan tages et bilde, som kan hænges op i fx baptistkirken i Odense ...

Kirketage i Burundi blev »et projekt« længe før, vi havde indført den nye samarbejdsform. Det er bare et lille eksempel på koblingen mellem dem, der brænder for én idé, og dem, der kan opmuntres til at være med. Enkeltvis har vi hverken viden eller penge nok til at lægge tag på en kirke i Burundi, men sammen bliver det til mange

tage og dermed mange gudstjenester i tørvejr og skygge.

Projekter hjælper mennesker

Et andet projekt er integration af flygtninge i Danmark. Med god ret kan de – og de menigheder, der tager imod flygtningene – sige: »Vi vil ikke være et projekt«. Men det er ikke mennesker, der er »projektet«. Bag projekt-tankens ligger derimod ønsket om at gøre flere mennesker end dem, der er i tæt kontakt med flygtningene, medansvarlige for, at de nye danskere bliver hjulpet ind i en tilværelse i menigheden og i Danmark. Nogle tager personligt med flygtningene til lægen og på rådhuset, oversætter uforståelige breve og hjælper med at flytte. Andre betaler et månedligt beløb, så der kan lejes en bus i Esbjerg og Oure,

»BaptistKirkens nye projekter er for mennesker, der ønsker at gøre en forskel i verden.«

som kan køre 50 flygtninge de 30 km, som det kræver at komme til gudstjeneste om søndagen. *Projektet* handler om at få flere til at hjælpe og engagere sig i, at de mange hundrede kristne nydanskere kan trives i vores land og vores menigheder.

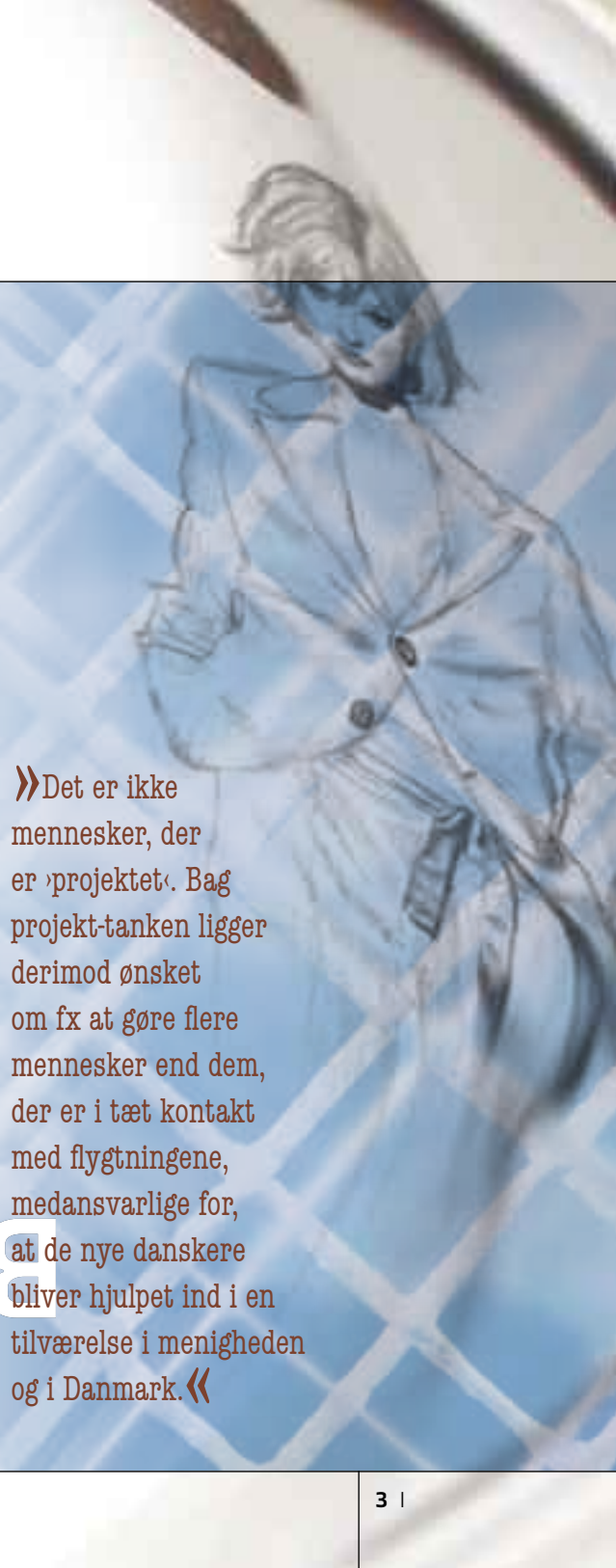
Administration nødvendig for mission

»Det er også OK, men så skal mine penge også gå direkte til projektet – og ikke til administration!«, siger nogle så. Selvfølgelig vil vi gerne have, at de penge, vi giver til noget, går til de mennesker, vi vil hjælpe. Sagen er bare, at hvis ikke der fx er en Gitte Elleby (sekretær) på BaptistKirkens Sekretariat til at vedligeholde databasen med navne over dem, der har givet til projektet »Burundis børn«, vil de udsendte medarbejdere, Niels Christian og Solveig Nielsen, i Burundi snart mangle penge til de forældreløse børn. Giverne herhjemme skal have girokort og kvitteringer, så de kan trække pengene fra i skat. Der skal sø-

ges om tilladelser, sygeforsikringer og arrangeres rejser. Ikke én krone bliver spildt, for uden administration vil projekterne ikke blive virkelighed. Vi har besluttet, at max. 20% af pengene, der gives til et projekt, må bruges på det, vi kalder administration. Men husk, at disse penge er en forudsætning for, at de øvrige mindst 80% gør nytte dér, hvor vi gerne vil gøre en forskel.

Vi tjener mennesker – ikke penge

BaptistKirken ønsker ikke at tjene penge, men at følge Guds kald til at tjene andre mennesker. Baptistmenigheder sætter mission over økonomi. Derfor har BaptistKirkens projekter som mål at bringe de mennesker sammen, der brænder for at være i mission og ønsker at bringe Guds kærlighed videre. Enhver, som giver penge til projekterne, vil således støtte mennesker i mission og vil selv blive opmuntret af at høre, hvordan deres støtte har gjort en forskel! ■

»Det er ikke mennesker, der er »projektet«. Bag projekt-tanken ligger derimod ønsket om fx at gøre flere mennesker end dem, der er i tæt kontakt med flygtningene, medansvarlige for, at de nye danskere bliver hjulpet ind i en tilværelse i menigheden og i Danmark.«

Indhold

Udgivet af Baptistkirken i Danmark

April 2007

2 Projekter er for mennesker

– *Hvordan hænger mennesker og projekter sammen?*

Af Jan Kornholt og Lone Møller-Hansen

5 Forstyrrende ~ Fornøjeligt

– *Leder*

Af Sidsel Hegnsvad

6 Kunst – et rum til at give Guds nærvær opmærksomhed

– *Interview med billedkunstlærer Susan Højgaard-Jensen*

Af Sidsel Hegnsvad

9 På opdagelsen i Himmelflugten

– *boganmeldelse*

Af Emil Fhær

10 Kirkedage betyder højt til loftet

– *grænser er også muligheder og mødesteder*

Af Anne Åbom

12 Hemmeligheden

– *netværk for kreativitet og kristendom*

Af Rie Andersen

16 Projekt ›SALT‹

– *støt så vi kan få veluddannede ledere og medarbejdere*

Af Sidsel Hegnsvad

18 Kirkerummet kan noget, andre rum ikke kan

– *interview med kirkekunstner Maja Lisa Engelhardt*

Af Ann Lund Wahlberg

21 Skabt til at skabe

– *skabertanken om det kreative, medskabende menneske*

Af Bent Bjerring-Nielsen

24 Nardus

– *påskeandagt på rim*

Af Søren P. Grarup

26 Støt projekt ›Integration er mission‹

– *Er din menighed rustet til at tage imod nydanskere?*

Af Gitte Abildgaard og Lone Møller-Hansen

28 Teen GT

– *Bethels teenagegudstjenester samler over 100 unge ...*

Af Maria Møller-Hansen

30 Hvad Afrika har givet jer?

– *støt udsendte medarbejdere*

Af Mai-Britt og Ebbe Holm

32 Videokunst som en del af gudstjenesten

– *erfaringer med visuelle udtryksformer i kirken*

Af Emil Fhær

34 Opstandelse på trods

– *Kristusbilleder på Via Dolorosa*

Af Elizabeth Knox-Seith

36 Messias-mosaik

– *Redaktørens bagsidepoesi*

Af Rie Andersen

Kreativitet og sanselighed på missionsstævnet

Det kreative og sanselige har i år sit eget »spor« på missionsstævnet. Poul Joachim Stender, en præst, der lægger stor vægt på sanseligheden i sit arbejde, besøger stævnet mandag eftermiddag. Han har bl.a. udgivet kogebogen »Præsten og kogejomfruen«, der viser en stor kærlighed til sammenhængen mellem ånd og legeme. Derudover kan man møde Birte Nielsen, der malede det ikon, der fulgte Dronning Dagmar til genbegravelsen i Rusland, og som nu står ved hendes sarkofag

i Skt. Petersborg. Hun fortæller om arbejdet med den store opgave og medbringer desuden andre af sine ikoner, deraf nogle mere »løsslupne«, kreative ikoner i glas. Torsdag fortæller Birthe Helledie om sin bror, Niels Helledies kunst, liv og værker. Endelig bliver der et særligt tilbud – en senaftenforestilling med skuespiller Ebbe Trenskow fra Ålborg Teater, som opfører stykket: »Jesus, min søn«; en god historie om Josef, en ærlig og kærlig far og en mand, der er stolt af sin dreng, men som samtidig ved, at han ikke er ene om at påtage sig faderværdigheden.

Forstyrrende ~ Fornøjeligt

[📷] Stine Frandsen [☰] Sidsel Hegnsvad

»Hvordan det er for andre forfattere, ved jeg ikke, men for mig er det tydeligvis sådan, at der er noget i mig, der er for meget af, og sådan har det altid været, også da jeg var barn, og dette vokser, til det på et tidspunkt truer med at kvæle mig og bringe mig i en ulidelig tilstand af isolation i forhold til omverdenen. Så går jeg til tasterne, så er legen i gang – og Alvoren. Og pludselig kan alt det bruges, som før var en skræmmende hæmning.«

– Anne Marie Løn

Man behøver ikke være professor for at konstatere, at kunst kan være en undefinerbar størrelse. Alligevel er jeg gået til en sådan visdommens kilde – der, i et værk om kunst på flere hundrede sider, gør meget klart, at han på den sparsomme plads ikke ser sig i stand til at definere, hvad kunst er. Det kan jeg selvsagt heller ikke her. Men jeg kan gå på opdagelse i kunstens univers, som vi gør med dette nummer af baptist.dk.

Kunst kan være leg – og alvor. Den kan være befriende – og begrænsende. Dette gælder både, hvis du er beskuer og udøver. Man kan også sige, at kunsten ofte kræver noget af os. Den kan forstyrre os og kalde på følelser eller stillingtagen. Forfatteren Anne Marie Løn taler om, hvordan »det«, som før var en skræmmende hæmning, pludselig kan bruges, idet hun sætter sig bag tasterne. Når en kunstner griber til ord, bevægelser eller maling kan alt det, mennesket er og har erfaret, bruges til at skabe et værk. Værket kan derefter skabe glæde,

refleksion, forundring eller forstyrrelse i beskueren, hvilket igen kan skabe konkret handling.

Gud kalder os til at være medskabere i det Hans rige, der allerede er brudt frem her på jord. Det kan vi være på mange måder. En af disse er gennem kunsten – om det så er legende let eller dødsens alvorligt. Så kom – lad os sammen skabe, forstyrre og fornøje hinanden i dette kunstens univers!

Kunst

– Et rum til at give Guds nærvær opmærksomhed!

[≡] Sidsel Hegnsvad [→] Susan Højgaard Jensen [□] Rie Andersen

»I mødets nærvær kan der ske noget« – Susan Højgaard Jensens værker tager udgangspunkt i det relationelle, i mødet. **Susan Højgaard Jensen**, amatørkunstner og meget andet, deler her sine refleksioner omkring kunst, kirke og egne værker.

Sne på ruden og russisk prins Vladimir på thekanden. Susan og jeg sidder over for hinanden – hun i sin stramme røde stol, jeg i den lyse sofa. Omkring os i stuen er der lyst og masser af plads. Det dobbelte rum kædes sammen af et stort maleri for enden af den ene væg og tre mindre malerier for enden af den anden. Det er svært ikke at blive betaget af rummet – og netop rummet er vigtigt for Susan i hendes tilgang til kunsten: »Det fysiske rum, som det bl.a. skabes i ruminstallationen, kan være med til at skabe rum for stilhed og refleksion i det indre.« Susan fortsætter med at fortælle: »Det at sidde i Vor Frue Kirke, i et rum, hvor alt peger hen mod Kristusfiguren (Thorvaldsens red.), er med til at skabe ro for mig – her bliver der skabt et rum for mig til at give Gud og hans nærvær opmærksomhed. Jeg tror, Gud altid er nærværende, men at det handler om, at vi må give dette nærvær opmærksomhed. Jeg tror, at kunsten såvel som mennesker, man vandrer med, kan hjælpe med at stille spørgsmålstejn ved, hvad vi giver opmærksomhed i vores liv.«

Fredskabinen

Susans gang i Vor Frue Kirke hænger bl.a. sammen med, at hun i de sidste par år har

været med i planlægningen af en række økumeniske arrangementer i Natkirken. I dette arbejde har hun bl.a. lavet en række kunstinstallationer: »I forbindelse med et Pinsearrangement lavede jeg værket »Fredskabinen«. Det var placeret i et lille indhak i kirkerummet. Gulvet blev fyldt med fem kilo gåsefjer. Oven på fjerene lagde jeg tre hynder. Man kunne ligge på dem og stirre op i loftet, hvorpå der blev projekteret et abstrakt maleri i blå-grønne nuancer. For at komme ind i Fredskabinen skulle man forbi et stort badeforhæng, der hang ned fra balkonen og dækkede rummet. I fredskabinen lød en sagte lyd af en rislende kilde. Installationen var en fortolkning af billedet af Heligånden som det levende vand.« Susan reflekterer videre over værket og over installationen som form: »Værket var en invitation til at hvile og modtage, men det skulle samtidig være op til den enkelte, hvordan man ville anvende eller fortolke installationen. Der blev derfor ikke givet

en forklaring af værket. Det er netop kendetegnet ved en rum-installation, at der skabes et rum, som beskueren må træde ind i for over hovedet at kunne forholde sig til værket. Beskueren kan betragte værket ud fra forskellige vinkler og bliver derfor medskaber af værket – det bliver først en fredskabine, når der er nogle, som træder ind i den!«

Forstyrrelser

Susan er optaget af samtidskunsten: »Der er et stort læringspotentiale i samtidskunsten. Et af kendetegnene ved samtidskunsten er, at den indeholder mange iagttagelsespositioner og indgange. Det vil sige, at der er mulighed for forskellige tolkninger af værket. For overhovedet at få noget ud af værket bliver man som beskuer nødt til at »gå ind« i værket og vælge at lade sig »forstyrre«. Når man bliver forstyrret opstår der en mulighed for at lære, fordi man måske begynder at reflektere over, hvorfor man er blevet forstyrret.«

Gennem sine værker ønsker hun at få folk til at stille spørgsmål, idet de træder

Susan

»» For overhovedet at få noget ud af værket bliver man som beskuer nødt til at »gå ind« i værket og vælge at lade sig »forstyrre«. ««

Kunst – Et rum til at give Guds nærvær opmærksomhed!

ind i værket: »Kunst behøver ikke at være smukt, men skal sætte tanker i gang, få folk til at reflektere, opleve og sanse.«

Forfriskende alsidighed

Jeg spørger Susan om hendes overvejelser omkring og erfaringer med brug af kunst i traditionel gudstjenestesammenhæng: »Ord og tale fylder tit meget i gudstjenestelivet. Med kreativiteten kommer der en alsidighed ind. Dette kan ske både i form af det musikalske, det visuelle og det kunstneriske udtryk. Ligesom brugen af dialog kan dette invitere folk til at blive aktivt deltagende frem for blot at være passivt iagttagende.« Hun fortæller videre om, hvordan brugen af kunst i gudstjenesten er en balance mellem ikke at forklare alt, men samtidigt hjælpe folk på vej ind i fx installationen, – som kan blive rum for et Gudsmøde.

Facadernes finurligheder

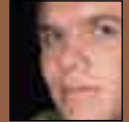
Som aftenen går på hæld, vender jeg tilbage til Susans kunst, der pryder rummets vægge og spørger til tankerne bag: »På en studietur til Barcelona oplevede jeg for første gang værker af kunstneren Antonio Tapies. Hans billeder har en stofflig struktur. Han maler tit facader, mure

og vægge. Det fascinerede mig, og det har mit arbejde båret præg af – associationer til facader og noget krakeleret. Det stoflige udtryk underbygger tematikken i malerierne, muren. Jeg har en forkærlighed for nuancer og at arbejde ›lag på lag‹. Jeg tænker, det er kendetegnende for livet – at der skal være plads til de her lag og til det, der ikke nødvendigvis er så pænt i facaden.« Hendes værker er abstrakte, tingene er ikke givet på forhånd. Dog arbejder Susan med det, hun kalder ›spor‹ i maleriet: »I tilblivelsen af malerierne har jeg særlige ting i tankerne, der kan give sig til udtryk i ›spor‹. Det betyder, at beskueren kan fange disse spor. Bl.a. er det relationelle – mødet – en tilbagevendende tematik for mig.« Hun fortæller, hvordan denne tematik går godt i tråd med inspirationen fra facader og mure, idet nedbrydelse af mure og facader i overført betydning ofte sker i mødet: »I mødets nærvær kan der ske noget; derfor tager mine værker udgangspunkt i det relationelle, i mødet. Mødet mellem mennesker – eller mellem menneske og Skaber.« ■

På opdagelse i Himmelflugten

[≡] Emil Fhær

- Iben Thranholm: Himmelflugten – interviewroman om tro og tvivl
- Gyldendal. 278 sider.
- Bogen kan købes for 234,00 kr. hos www.elounge.com.

I »Himmelflugten« begiver Iben Thranholm, der er teolog, journalist og siden 1. marts informationschef for den katolske kirke, sig ud på en moderne pilgrimsrejse. Her kommer hun i samtale med »det moderne menneske« i form af tolv forskellige personer.

Thranholm kalder bogen en »interviewroman«. Den består af tolv faktiske interviews, som så er forbundet af eventuelt fiktive overgange.

Gruppen af interviewpersoner består af mennesker, der har gjort sig bemærket inden for kunst, litteratur, naturvidenskab, politik, teologi eller trosliv. Blandt disse er fx forfatteren Jan Kjærstad, billedkunstner Maja Lisa Engelhardt, redaktør Henrik Wivel, astrofysiker Jens Martin Knudsen og såmænd også udenrigsminister Per Stig Møller.

Disse personligheder har vidt forskellige tilgange til kristendommen og svarer forskelligt på spørgsmålene om tro og tvivl. Befriende, berigende – og provokerende.

Udgangspunktet for rejsen er Thranholms nysgerrighed efter, hvad der er blevet af den kristne tro og efter, hvorvidt

den kristne kultur stadig er kristen. På en medrivende måde reflekterer hun over sammenstødet mellem den moderne rationelle virkelighed og den himmelske virkelighed. Kan splittelsen mellem de to heles? Og hvordan forholder vi os selv til de to virkeligheder? Gennemgående er Thranholms spørgsmål: »Hvem er Gud?« og »Hvem er jeg?«

Læseren får lov til at sidde med som fluen på væggen, hvis vi altså kan blive siddende – ikke dårligt!

Der er for alle noget godt at hente i »Himmelflugten« – særligt for læsere med passion for det æstetiske, kunstneriske og litterære. Fx giver Henrik Wivel en brillant gennemgang af skulptør Rudolph Tegnerværker. Desuden kan nævnes billedkunstner Maja Lisa Engelhardts tanker om kunst og kristenliv samt Broder Theodors fremvisning af nogle af verdens smukkeste kalkmalerier i en basilika i Assisi.

»Himmelflugten« er en tankevækkende, spændende og ikke mindst velskrevet bog. Jeg giver den min bedste anbefaling. ■

Kirkedage betyder højt til loftet

[≡] Anne Åbom Foto: Arkiv

Danske Kirkedage er tilbage, denne gang i Haderslev fra 17.- 20. maj 2007. Danske Kirkedage er et økumenisk arrangement, og der arbejdes i år med temaet »Kirke over grænser«. Læs mere her om de spændende dage:

G»Grænser ser vi ofte som begrænsninger. Men grænser er også muligheder og mødesteder, og det er denne betydning af grænser, som Danske Kirkedage planlægges efter«, fortæller arrangørerne.

Kirkedagene indledes med en åbningsgudstjeneste, hvor bl.a. kirkeminister Bertel Haarder taler. I løbet af dagene er der rig mulighed for at høre foredrag eller deltage i workshops inden for én af de fire portaler: »Danmark i Verden og Verden i Danmark«, »Grænser for religion?«, »Tro i praksis« og »Mellem mennesker«. Desuden er der særskilt børne- og ungdomsprogram.

Imponerende program:

Det fyldige program kan nærstudies på www.danskekirkedage.dk, men her er nogle få udpluk:

- Sanger og skuespiller Michael Falch fortæller om kampene i sit liv og kristendommens afgørende betydning i disse kampe.
- Folketingets formand Christian Mejdahl og skuespiller Sofie Gråbøl taler

sammen om troens betydning i deres vidt forskellige liv.

- Biskop Steen Skovsgaard fra Lolland-Falster diskuterer med de to Folketingsmedlemmer Ellen Thrane Nørby, V, og Svend Auken, S, om, hvordan Danmark er ved at blive multietnisk, multikulturelt og multireligiøst.
- Fra udenlandet deltager bl.a. den lutherske præst Mitri Raheb fra Bethelhem, den anglikanske biskop David Zac Niringiye fra Uganda og den svenske pinsepræst Peter Halldorf.

baptist.dk har talt med tidligere og kommende deltagere:

Holger Lam:

»Jeg har deltaget i Danske Kirkedage siden 1986. En af de største oplevelser var afslutningsgudstjenesten i Århus i 2001, hvor ærkebiskop Desmond Tutu prædikede, og næsten 3000 mennesker deltog i en gudstjeneste med masser af sang og musik. Jeg har som baptist på Kirkedagene mødt spændende mennesker fra andre

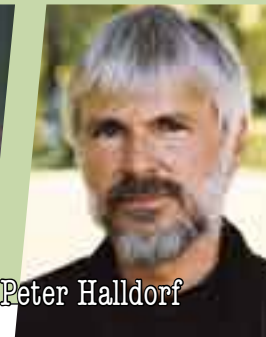
kirkesamfund, og jeg har fået internationale oplevelser med musik, foredrag og forkyndelse, som jeg ikke har fundet andre steder i dansk kirkeliv. Danske Kirkedage er stærkt anbefalelsesværdige, fordi de er et af de steder, hvor forkyndelse og fornyelse, inspiration og idérigdom mødes i kristen sammenhæng. Alle kan være med – og der er noget for enhver smag.«

Pia Duebjerg:

»Jeg har valgt at deltage i Danske Kirkedage 2007, fordi det er et spændende program. Kirkedage er vel nok det forum, der favner bredest, og det er en oplagt mulighed for at opleve andre kirkesamfund – og måske også blive lidt klogere på sit eget. Portalerne er fyldt med spændende oplægsholdere, og jeg glæder mig til at vælge ud, hvad der

Svend Auken

Peter Halldorf

og tæt på Kristus

passer mig bedst. Og så kommer Michael Falck – han er nu meget god. Men jeg skal også på Kirkedage, fordi mine gode venner fra Økumenisk Ungdom er med til at lave ungdomslejren, og jeg glæder mig til hygge og socialt samvær med dem.»

Jan Kornholt:

»For mig betyder Danske Kirkedage højt til loftet og tæt på Kristus. Jeg deltog første gang i Silkeborg i 1983 og har aldrig før følt mig så fri og tryk sammen med kristne, jeg ikke kendte. Sådan har det også være de fire gange, jeg siden har deltaget i Danske Kirkedage: Her mødes alle slags kristne med en attitude af accept og hengivenhed, og i denne gode atmosfære har jeg været tæt på Kristus, fordi arrangørernes og deltageres ønske er at møde Kristus. Det

sker i grænseoverskridende oplevelser, fordi der er villighed og mod til at afprøve nye former. Mit første møde med Taizè var på Kirkedagene, og det eneste sted, jeg har kunnet fejre nadver sammen med katolikker, har været på Kirkedagene. Jeg har set udfordrende kirkelige revyer, danset ved medrivende koncerter og er blevet provokeret af foredrag og debatter. Programmet i Haderslev ser meget spændende ud, og jeg vil være der!« ■

»Kirkedage er vel nok det forum, der favner bredest, og det er en oplagt mulighed for at opleve andre kirkesamfund og måske også blive lidt klogere på sit eget.«
– Pia Duebjerg

Christian Mejdahl

Michael Falck

Bertel Haarder

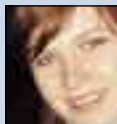

Sofie Gråbøl

Hemmeligheden

– i krydsfeltet mellem kreativitet og tro

[☰] Rie Andersen [📷] Ronni S. Hansen

Netværk kan noget, som andre fællesskabsformer ikke kan, mener Jakob la Cour, primus motor bag det kreative netværk 2Cbase: »Mennesker mødes på tværs af alder, kompetencer og meninger med en fælles interesse – i vores tilfælde for at skabe fokus på kreativitet og kristendom«, siger han.

ger og har respekt for den enkeltes måde at leve sit liv på. Vi prøver i stedet at skyde ind i det krydsfelt, hvor der sker noget mellem kristendom og kreativitet«, fortæller Jakob la Cour. »Vi vil gerne være undersøgende og eksperimenterende. Nogle bruger hele deres liv på at undersøge, hvad kreativitet er og betyder for mennesket. De stiller spørgsmål som: »Hvad er rigtig kunst – er det tilgængeligt for alle eller kun for en elite?« Kreativitet er for alle, men hvordan er det nu med kristendom?« siger Jakob med et skævt smil.

Sidst i januar holdt 2Cbase en konference med dette krydsfelt i fokus. Netværket havde bl.a. inviteret to oplægsholdere. Begge var uddannet fra Statens Teaterskole, begge havde studeret teologi og begge var 36 år. Den ene er troende. Den anden er ikke, men begge forholdte sig til krydsfeltet mellem kreativitet og tro. »I 2Cbase er vi et netværk af folk, der prøver at forholde os til lige netop dette krydsfelt, som er blevet forsømt gennem mange år. Vi tror, at

»Krydsfeltet mellem kreativitet og tro er et område forbundet med mystik, men det betyder dermed ikke, at vi skal undgå at bevæge os ud i dette landskab.«

der i dette felt er muligheder, som har en enorm betydning for det 21. århundrede. Fx i forhold til formidling på flere planer.«

»In spirit«

»Noget andet er inspiration. Det kommer af »in spirit« – »i ånden« eller »åndet på«, forklarer Jakob. »Hvad er det for en ånd, der tales om? Menneskets ånd? Guds ånd? Eller er det Guds ånd og menneskets ånd, der interagerer? Personligt tror jeg, at mennesket er delt op i ånd, krop og sjæl – at der er en højere enhed mellem disse tre. Der er ikke særligt meget sprog for dette her. Hvor kommer intuitionen fra? Måske den lægger sig op ad inspiration. Det er et område forbundet med mystik, og vi er pionerer, der bevæger os ind i dette landskab, som kun i ringe grad er udforsket. Vi må være nøgterne og påpasselige – og samtidig afsøgende og nytænkende. Sætte

Opkaldet fra min mobil vækker ham et kvarter efter, interviewet skulle være gået i gang. En time efter træder han ind i mit køkken. Lang, sort læderfrakke og stramme, mørke jeans. Hans morgenmad, som han indtager over middag, er beskeden: Sort kaffe og et par smøger. Jeg tilbyder ham müsli, men han vil hellere fortælle om sin passion for det kreative og tænder en cigaret ved vinduet til min baggård.

Undersøgende og eksperimenterende

»2Cbase er ikke et kristent kunstner-net. Det er heller ikke en kirke. Det er et netværk. Vi beskæftiger os ikke med, hvorvidt folk i netværket er troende, om de kommer i en kirke eller ej, eller hvilken. 2Cbase tager ikke ansvar for folks frelse og menin-

nyheden

pejlemærker. I dette område kan vi ikke gøre, som vi gjorde »derhjemme«. Vi kan ikke tale om noget, der er absolut, fordi vi bevæger os i det undersøgende, men vi står i balanceområder, – og dét kan godt virke skræmmende, når vi samtidig prøver at behandle kristendom, der ofte har været præget af absolutter.« Jakob husker at tage en slurk af sin sorte kaffe. Han er ellers lige ved at glemme både mad og drikke, for tankerne og associationerne ruller af sted.

Udforsk mystikken

Jeg spørger Jakob, hvad han lægger i at være skabende? Er det noget andet end at være kreativ?

»At være kreativ er en bevægende handling, hvor man gør eller laver noget. Og

idet man gør noget, så skaber man noget. Mens man skaber, skal man *ikke* fokusere på et budskab, – faktisk mener jeg, at vi skal turde være »blinde« over for budskabet ... og så give plads til det intuitive. Det har vi brug for! Det er en del af det kreative sprog. Budskabet ses *efter* den skabende proces. I refleksionen. Det er i »blindheden«, at noget andet kan få lov til at opstå. Det er her, inspirationen får frit løb, og vi trækker på intuitionen, på hemmelighederne. Lige netop her finder vi krydsfeltet mellem tro og kreativitet. Her gemmer mystikken sig«, mener den kreativt tænkende mand.

Tilbage til billedsproget

»Med Luthers afskaffelse af billeder og ikoner kom der en drejning i retning af, at

Fakta: Jakobs passion

Jakob la Cour studerer Digitalt Interaktionsdesign på Danmarks Designskole og arbejder til dagligt med teater, kommunikationsdesign og underviser inden for disse to områder. Han var initiativtager til og skuespiller i teaterforestillingen »Pilgrimsvandringen«.

Jakob la Cour har sit eget firma: innovate.nu. Se mere på www.jakoblacour.dk

Hemmeligheden

Fakta: Hvad kan man opleve gennem 2Cbase?

2Cbase har hjemmesiden www.2Cbase.com, en række mindre netværksgrupper og det samlende fællesarrangement 2CbaseLive. »Vi vil gerne ha' en virtuel virkelighed, der er kombineret med den fysiske. De to sfærer arbejder sammen – vil man opleve 2Cbase fysisk skal man komme til 2Cbase-Live, som er et kernearrangement med en foredragsrække omkring krydsfeltet mellem kristendom og kreativitet – og så kan man fortsætte dialogen virtuelt på hjemmesiden«, fortæller formand, Jakob la Cour. Ydermere har 2Cbase en række netværksgrupper, som kan ses på hjemmesiden, fx en litteratur-netværksgruppe, en teater-netværksgruppe og »Creative Serve«, der beskæftiger sig med at tjene kreativt fx på Asylcentret Kongelunden. Netværksgrupperne fokuserer på specifikke områder og bindes så sammen i det store fællesskab 2CbaseLive. Er man fx med i en skrive- eller teatergruppe, kan man præsentere sine idéer, koncepter og produktioner til 2CbaseLive-arrangementet.

det kreative blev en del af det verdslige – og i det kirkelige blev der i høj grad givet plads til den ordrige tradition, hvilket har fået stor konsekvens for os, der lever i dag. Denne adskillelse gør, at der opstår et spændingsfelt mellem kreativitet og kristendom. Men kigger man tilbage på de kirkelige retninger som den evangeliske, katolske og ortodokse, har den katolske kirke og den ortodokse ikke haft dette skel – fx har de bibeholdt brugen af ikoner. I vor tid er vi gået ind i os selv og opdager spændingen mere end tidligere. Her opdager vi

»Vi er interesserede i de mennesker, der tør stille eksistentielle spørgsmål. Vi vil gerne ind og mærke nerven.«

intuitionen, vores følelser, associationerne, billederne og inspirationen.«

Kreatives eksistentielle spørgsmål

Troen stiller spørgsmål til det eksistentielle – hvem er jeg?, hvor kommer jeg fra?, hvad skal der ske med mig? Spørgsmål, der handler om vores væren. »Dét er interessant for kunstnere og kreative at undersøge. 2Cbase har ikke svaret, men vi skaber rammen for disse spørgsmål og har rum for dem, og så må den enkelte finde sit svar. Vi er interesserede i de mennesker, der tør stille disse spørgsmål. Vi vil gerne ind og mærke nerven. Hvor det gør ondt. Hvor det er rart. Hvor der er autencitet – og intensitet. Vi må godt begå fejl, og det gør vi, når vi bevæger os ud det ukendte. I enhver proces skal der

være plads til fejl – for at give plads til det uventede. Det, man ikke kan se endnu. Det er som at stå foran Atlanterhavet, høre dets brus, smage saltvandet, mærke vinden. Mennesker har kigget på dette hav med eventyrlyst, med spænding, med ærefrygt. Det, der er interessant, er, når man kommer hjem og ser på et kort, så indser man, at man kun har stået på en lille bitte prik, – og Atlanterhavet er så meget større. Nogle har sagt: »Nu vil vi ud og afsøge det.« Forstå strømningerne. Dyrelivet. Farerne. Al denne viden har man samlet. På samme måde afsøger vi og samler information i det felt, vi beskæftiger os med. Hvis vi vil lære, må vi turde være dristige. Nogle må sågar »lade deres liv« i det ukendte, turde fejle. Vi er lige startet med denne opmærkning af »kortet« og ønsker at invitere andre søgende mennesker med på denne færd ud i et landskab, som er fuld af nye og spændende vidder. ■

Redaktion

Anne Marie (Rie) Andersen (redaktør)
Baptistkirken i Danmark
Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S
Direkte tlf. 3234 0534
rie@baptist.dk

Lola Skagen – Tlf.: 9832 2101
skagen@gvynet.dk

Anne Åbom – Tlf.: 6313 1924
annej03@student.sdu.dk

Birger Lind – Tlf./Mobil: 5696 9700
lindpro@post5.tele.dk

Bent Hylleberg – Tlf.: 59 18 51 95
bent@hylleberg.info

Emil Fhær – Mobil: 21 93 88 18
fhaer@gmail.com

Hanne Kiel – Tlf.: 9823 1180
hanne_kiel@hotmail.com

Sidsel Hegnsvad. – Mobil: 3068 5848
SidselH@ofir.dk

Grafisk design
Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri
V-Print, Holstebro.

Abonnement
Abonnement på baptist.dk og baptist.dk/
tema kan tegnes på BaptistKirkens
Sekretariat.

Abonnementspriser

- Helårsabonnement og lydband 535 kr
- Studieabonnement 250 kr
- Kvartalsabonnement 190 kr

Oplag: 3500

Idémateriale: Artikelforslag og digitale
billeder modtages gerne. Bemærk dog, at
redaktionen planlægger tre numre ad gangen.

*Artikler er ikke nødvendigvis udtryk
for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Næste nummer udkommer 5. maj
2. juni – deadline 4. april
7. juli – deadline 14. maj

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.
Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-15.
Fax: 3259 0133.
E-mail: sekretariat@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

*Henvendelse om adresseændring til
Sekretariatet.*

*Dødsfald og nydøbte kan indberettes til
Sekretariatet. Gudstjeneste-tidene bliver trykt i
BaptistKirkens elektroniske nyhedsbrev.*

*Bladet kan også modtages på kassetteband.
Henvendelse til Sekretariatet.*

Døbte og døde

Døbte

Københavns Nye Baptistmenighed
04.02.07: Ken Håkansson, f. 07.10.1987

Pandrup-Birkelse

04.02.07: Hanna Maribel Andersen,
f. 19.09.1991
04.02.07: Andreas Gaarden,
f. 23.02.1993

Svendborg

04.02.07: Aung Myin, f. 19.05.1980.

Døde

Bornholm

Knud Edvard Christensen,
født 05.02.1928, døbt 12.05.1946
i Rønne, døde 29.01.2007.

Kristuskirken

Inger Ryding, født 02.11.1916, døbt
16.10.1938 i Kristuskirken, døde
21.01.2007.

Københavns Nye Baptistmenighed

Rikard Brohaug, født 23.05.1917,
døbt 07.04.1940 i Fredskirken,
Frederiksberg, døde 17.01.2007.
Erling Markussen, født 04.12.1921, døbt
10.10.1939 i Bergen, Norge,
døde 29.01.2007.
Edith Lindahl, født 05.03.1920,
døbt 09.11.1958, døde 13.02.2007.

Lyngby

Lillian Christophersen, 21.03.1919, døbt
06.09.1931 i Sindal, døde 13.01.2007.

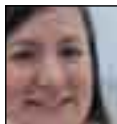

Det splintrede kors

Karl Heilesen, der i 1989 designede et nyt logo til Baptistkirkens 150-års-jubilæum, valgte det centrale kristne symbol, korset. Men det skulle formidle hele påskens budskab på en direkte måde. Derfor blev det et splintret kors, der vidner om den opstandelseskraft, hvormed Gud påskemorgen opvakte Jesus fra døden. Centralt i korset ses den røde rose, der er et symbol på Guds kærlighed, der udgør centrum i Jesu liv, død og opstandelse. Denne kærlighed sprænger dødens symbol, korset, i stumper og stykker. Men også Helligånden er med – i form af en due over korset. Det er ikke i egen magt, men i Helligåndens kraft, at vi som kirke skal formidle budskabet om Guds kærlighed til den verden, Han elsker. Karl Heilesen har gennem et langt liv udsmykket mange kirker, rådhus samt skoler, og han er repræsenteret på flere danske og udenlandske museer. Heilesen, der er født i 1918, tilhører Tølløse menighed, hvor han stadig synger i menighedens kor og gerne spiller på kirkens orgel. I det meste af en menneskealder var Heilesen kunsthøjslærer på Baptisternes Skoler i Tølløse.

Oplevelsesudstilling i Tølløse

I samarbejde med en lang række lokale kunstnere med tilknytning til byen og menigheden holder Tølløse Baptistmenighed kunstudstilling i påskeugen 1. – 9. april. »Påskeugen er en god uge at holde kunstudstilling i, fordi den er sideløbende med mange andre begivenheder i kirken«, fortæller Tonny Christiansen, der er medarrangør af udstillingen. Karl Heilesen åbner således udstillingen palmesøndag, hvor flere af kunstnerne medvirker og fortæller om deres værker. Udstillingen har åbent dagligt mellem kl. 13-16 til og med 2. påskedag samt skærtorsdag- og langfredag aften. Det bliver en uge med en mangfoldighed af oplevelser for både børn og voksne. Udstillerne spænder fra billedkunst, silketryk, keramik og porcelæn til blomsterkunst. Foruden udstillingen er der foredrag om »Påskan i billedkunsten« ved Karl Heilesen langfredag aften, og lørdag formiddag er der en workshop for børn ved Winnie Petersen. »Vi vil gerne være med til at give børn og voksne en god oplevelse og vise, at der i kunsten kan være mange gode oplevelser, – og hvorfor ikke hente dem i kirken?«, slutter Tonny Christiansen.

SALT

Vi uddanner kristne ledere til tiden

[☰] Sidsel Hegnsvad, SALT [📄] Arkiv

Fremtidens menigheder behøver veluddannede ledere og medarbejdere – en opgave, I som menigheder kan være med til at støtte.

Refleksion og praksis

SALT – Skandinavisk Akademi for Ledelse og Teologi – er stedet, hvor fremtidens præster og ledere uddannes. SALT tilbyder en menighedsbaseret, teologisk lederuddannelse, hvilket betyder, at alle SALTs uddannelser rummer en unik kombination af teori og praksis. Her fortæller en SALT-studerende og en praktikmenighed om udbyttet af SALT-uddannelsen:

En enestående mulighed

»Det er en enestående mulighed, at jeg kan få lov til at afprøve nogle af de ting, jeg lærer på SALT, i praksis i Nørresundby Baptistmenighed. Det er selvfølgelig en udfordring hele tiden at skulle reflektere over sin praksis, men det betyder, at jeg lærer og udvikler en masse omkring ledelse og kirke, som jeg aldrig kunne lære blot ved at læse i en bog eller ved udelukkende at

Alice

Klaus

beskæftige mig med praksis. Det betyder også, at jeg kan tage de ting, jeg beskæftiger mig med i min praktik som fx Natkirken med »under luppen« på SALT sammen med lærere og medstuderende fra forskellige kirkesamfund.«

– Alice Sprotte, SALT-studerende, i praktik i Nørresundby Baptistmenighed

Alice har været en gevinst for menigheden

»Alice har været en gevinst for menigheden. Hun brænder for sagen og er ikke bange for at gå nye veje. Alice har været foregangsfigur i et nyt tiltag i menigheden, nemlig Natkirken. Det begyndte i det små, nærmest som ingenting, men Alice' vedholdenhed og lyst til at se mennesker arbejde

med det, de brænder for, har vist nye sider af hende og andre, når de er blevet hjulpet og støttet i at gøre det, de er gode til. Natkirken åbner mange nye døre.

En anden ting, jeg vil nævne, er et lille fællesskab af primært unge i 20'erne, som vi kalder BBB – Brød, Bibel og Berigende fællesskab. Vi mødes hver anden fredag kl. 18.00 og spiser sammen. Et par af os mødes på skift en time før de andre for at lave mad. Det foregår hjemme hos os for det meste. Efter maden deler vi liv og tro, og aftenen slutter med en kop kaffe/kaoko inden kl. 22.00. Her bliver venner og kærester inviteret med. Her har Alice også været en drivkraft. Vi arbejder tæt sammen om udviklingen af det fællesskab – det er et slags laboratorium for os, hvor vi søger efter en anden måde at være kirke på.»

– Klaus Abildgaard, præst i Nørresundby Baptistmenighed

Et levende akademi

SALT er et levende akademi med mange spændende tilbud til stedets studerende,

men også til menighederne. Kom og deltag i forårets arrangementer og bliv inspireret til det fortsatte arbejde i menighederne.

Lederskab – 2 kursusaftener i København

Her har du muligheden for at kigge nærmere på gudstjenesten 25. april kl. 18-21 på Drejervej 17 – under overskriften: »Hvad skal vi med Gudstjenesten?«

9. maj samme tid og sted har du mulighed for at beskæftige dig med begreber som »Missional Church« og »Emerging Church« under overskriften: »På vej mod et nyt ledelsesparadigme«. Ib Sørensen underviser begge aftener. Se mere på www.salt-akademi.dk

Arven – dødvægt eller omsættelig kapital – Temadag i København

I selskab med Ole Skærbæk Madsen og Bent Hylleberg kan du dykke ned i arvegodset fra to store kirketraditioner – den lutherske og den baptistiske. Det foregår 11. april fra kl. 10-16 på Drejervej. Se mere på www.salt-akademi.dk ■

Støt Projekt SALT

SALT's vision er at udvikle et inspirationscenter for teologi, ledelse og menighedsudvikling – alt sammen i et missionalt perspektiv. Dette er en vigtig opgave, idet fremtidens menigheder behøver veluddannede ledere og medarbejdere, og den opgave kan I som menigheder støtte ved at vælge projektet »SALT – kristne ledere til tiden«. Som kristne menigheder ved vi, at mission koster penge. Men det gør uddannelse til mission også. Med bidrag til SALT støtter I som menighed altså en uddannelse, der lægger grundlaget for mission i nutid og fremtid.

Samlet behov: 575.000 kr.

Kirkerummet kan noget, andre rum ikke kan

[≡] Ann Lund Wahlberg [—☞] Maja Lisa Engelhardt

Maja Lisa Engelhardt er en af landets største kirkekunstnere. Hun har et ønske om at udtrykke og viderebringe et håb i en verden, hvor det ellers er tidstypisk at vise alle rædslerne, og hvor man som menneske nemt kan føle sig hjemløs. Håbet finder hun selv i kristendommen og i troen.

For Maja Lisa Engelhardt er kirkekunst noget helt særligt. Kirkerummet kan noget andre rum ikke kan, – derfor er hver enkelt kunstopgave til en kirke også helt speciel for hende, og hvert kunstværk får sit eget udsagn.

Maja Lisa Engelhardt blev født i 1956 på Frederiksberg. Hendes kunst er præget

af en svær barndom, naturen og hendes tro. Når jeg studerer hendes billeder, ser jeg en række værker, der på samme tid er fyldt med lys og mørke, glæde og smerte, ro og vildskab, genkendelighed og drømme. Billederne har en stor dybde, der drager mig ind i dem. Jeg fik lyst til at stille Maja Lisa Engelhardt nogle spørgsmål om hendes kunst, – hvad der gør det til kirkekunst, og hvad hun vil viderebringe med sin kunst. Jeg kontaktede hende derfor gennem hendes galleri – Galleri Weinberger – og var så heldig at få en brevveksling med hende. Lige fra starten var hun åben og imødekommende og svarede straks på mine spørgsmål.

Hvad kan kirkerummet give i forhold til kunst, som andre rum måske i mindre grad kan give?

»I forbindelse med en udsmykning af et kirkerum kan man godt møde en holdning hos et menighedsrådsmedlem, der udtrykker betænkeligheder over, at fx et vindue dækkes, hvis der opsættes en glasmosaik, og således vil man ikke længere kunne følge

med i træernes skiftende farver, lysets skiften og årstidernes skiften udenfor.

Det fortæller om en kirkegænger, der ikke i tilstrækkelig grad har forstået, at kirkerummet er et helligt rum med egne love, egne krav og frelsende muligheder. Her er tale om et sted, hvor brødet ikke er det daglige brød, og vinen er mere end et nydelsesmiddel. Derfor kan den kunst, som skabes til og anbringes i kirkerummet, ikke være den samme – ikke udformes som den kunst, der hænger i dagligstuen.

Når private køber kunstværker, er økonomiske overvejelser knyttet til købet. I nogle tilfælde investeringen – det samme gælder i en vis grad også for museer. Men kunsten i kirkerummet er ikke underlagt de overvejelser. Her er der tale om først og fremmest spirituelle og ikke materialistiske overvejelser. Derfor er det et privilegium at få lov til at udsmykke en kirke.«

Hvad er efter din mening god kirkekunst?

»Ikke al religiøs kunst er god kunst, men al god kunst er religiøs«, sådan sagde – lidt enkelt – den franske forfatter og kultur-

»Min opvækst har været så barsk og ikke givet mig mange muligheder for glæde og tryghed som barn. Tidligt fik jeg den tro, som gav mig en kraft til at kunne tilgive og give lys og glæde til den og det, som gjorde mig ondt.«

– Maja Lisa Engelhardt,
kirkekunstner

Kirkerummet kan noget, andre rum ikke kan

minister Andre Malraux. Men religiøs kunst kan også være buddhistisk, islamisk eller af anden religiøs overbevisning. Det er ikke det samme som religiøs kristen kunst. 2.000 års tradition i kristen ikonografi med de symboler og former, som den har skabt, kan efter min mening ikke ignoreres, hvis den kristne kirkekunst skal fremstå troværdig.

Det betyder, at man som kunstner er nødsaget til at forholde sig til den kristne tekst i det Gamle og det Nye Testamente. Selv et helt nonfigurativt udtryk vil bevare

en kristen udtrykskraft, hvis den øser sin inspiration fra de kristne tekstkilder.«

Hvordan kobler du det eksistentielle/ religiøse med det kunstneriske – og igen til kirkerummet?

»Hele min livsform og tankegang er båret af en tanke, som bunder i min kristne tro. De etiske krav, jeg forsøger at leve efter, de længsler, som jeg er opfyldt af, og den glæde, som jeg kan føle over for tilværelsens mangfoldighed – er alle knyttet tæt til kristendommens budskab.

Jeg forsøger med min kirkekunst at fortsætte i billeder den forkyndelse, som – i kirken – ordet bringer den kirkegænger, der åbner sig for kristendommen.«

Hvordan udtrykker du håbet i din kunst, og hvilket håb er det du gerne vil viderebringe?

»Min opvækst har været så barsk og ikke givet mig mange muligheder for glæde og tryghed som barn. Tidligt fik jeg den tro, som gav mig en kraft til at kunne tilgive og give lys og glæde til den og det, som gjorde mig ondt. Den kraft gav mig en dyb og indre glæde, som jeg hver dag er dybt taknemmelig over at bære i mig. Kierkegaard siger og citerer så kraftfuldt »al god gave og al fuldkommen gave er ovenfra og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvilken er ikke forandring eller skygge af omskiftelse.«

Håbet tager form også den aften, hvor Kristi disciple, som er ulykkelige efter fredagens korsfæstelse, da de spiser et aftensmåltid i Emmaus og bliver klar over, at den ukendte, som de vandrede sammen med – er den opstandne Kristus«, slutter Maja Lisa Engelhardt. ■

Skabt til at skabe

[📷] Stine Frandsen & Morten Foss [☰] Bent Bjerring-Nielsen

I denne baggrundsartikel udfolder Bent Bjerring-Nielsen sit bud på skabertanken om det kreative, medskabende menneske.

I skabelsesberetningen i Bibelens første kapitel møder man en både poetisk og majestætisk beskrivelse af, hvordan Gud skaber hele universet ud af intet ved sit ord. Gud skaber lyset, Han skaber himlen og jorden, dagen og natten, planterne og dyrene og til sidst, som kulminationen på skabelsesprocessen, kommer skabelsen af mennesket. Vi læser om dette i 1. Mosebog 1:26-27:

Gud sagde: »Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os! De skal herske over havets fisk, himlens fugle, kvæget, alle de vilde dyr og alle krybdyr, der kryber på jorden.« Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem.

Det skabende i centrum

Hvad betyder det, at mennesket er skabt i Guds billede? Mange ting er blevet foreslået. Kirkefaderen Augustin fremhævede således, at det er den treenige Gud, der skaber mennesket, og ser treenheden afspejlet i menneskesjælen, hvis tre hovedbestanddele han bestemmer som: Vilje, intelligens og hukommelse (andre

ville sige følelse). Man kunne også fremhæve, at i og med, at mennesket er skabt i den treenige Guds billede, er vi skabt til relation, idet Guddommen selv er en evig relation mellem Faderen, Sønnen og Helligånden. Andre ville påpege, at Gud er Ånd, og menneskets gudbilledlighed derfor betyder, at vi som åndsvæsen kan komme i kontakt med Gud. Alt dette kan være rigtig nok og er en del af sandheden om mennesket som skabt i Guds billede, men det er interessant, at den side af Gud, som står i centrum i skabelsesberetningen, naturligvis er Gud som Skaber. Gud viser sig her som al kreativets ophav og kilde. I forlængelse af det er det naturligt at konkludere, at menneskets gudbilledlig-

hed også betyder, at vi er skabt til at kunne være kreative. Vi er skabt til at skabe.

Menneskets gudbilledlighed har som konsekvens, at mennesket får til opgave at herske over hele skaberværket. De første mennesker blev sat ind i en åben verden, hvor de som Guds forvaltere skulle bruge al deres kreativitet på yderligere at udvikle denne verden til gavn for alle skabninger. Udviklingen frem til vores tid viser, at det er en opgave menneskeheden ikke har løst alt for godt!

Gud – Skaber

Mennesket kan naturligvis ikke være skabende, som Gud er det. Gud skabte ud af intet, mens vi altid må skabe på grund-

»Mennesket er skabt med en uforlignelig evne til ikke kun at være tvunget til at tage udgangspunkt i tingene, som de er, men at kunne skabe noget, der er helt nyt.«

1) Den engelske original lyder således:
»Although now long estranged,
Man is not wholly lost nor wholly changed.
Disgraced he may be, yet is not de-throned,
and keeps the rags of lordship once he owned:
Man, Sub-creator, the refracted Light
through whom is splintered from a single White
to many hues, and endlessly combined
in living shapes that move from mind to mind.
We make still by the law in which we're made.«

»Min kære herre«
»Min kære herre«, sagde jeg, »skønt nu for længst fremmedgjort,
er mennesket ikke helt fortabt eller forandret,
forstådt fra nåden, men ikke fra tronen
bevarer han end en trevl af sin fordums kåbe.
Mennesket, den sekundære skaber, prismet
Gennem hvilket lyset splintres fra et samlet hvidt
Til mange toner og bliver evigt kombineret
I levende form, der går fra sind til sind.«

lag af det, Gud allerede har skabt. Digterne og forfatterne kan udtrykke ting, som ikke er blevet udtrykt før og skabe nye historier og fortællinger, men de skaber ikke sproget; det er givet på forhånd. Musikere og komponisterne kan skabe musik, som ikke er hørt før, men de skaber ikke selve musikken. Vi mennesker kan på alverdens måder danne og forme den verden, vi er sat ind i, men det er altid med udgangspunkt i det, som Gud allerede har skabt.

Mennesket – en »underskaber«

Et af de mennesker, der har udtrykt dette meget klart, er den engelske forfatter J.R.R. Tolkien, som skrev *Ringenes herre*. I en lang artikel med titlen »On Fairy-Stories« beskriver han mennesket som en »sub-creator«, en »underskaber«. Gud er den store Skaber, men som skabt i Guds billede kan vi være med-skabende. Det udtrykker han på følgende måde i et lille digt:

Vi skaber stadig ved den, lov som skabte os.¹

Tolkien var en troende katolik, hvilket også afspejles i dette digt, hvor hans pointe er, at selv om syndefaldet er en virkelighed, har det ikke fuldstændig udsløttet gudbilledligheden; mennesket kan stadig skabe. I forlængelse af Tolkiens beskrivelse kan man se mennesket som et smukt maleri, der er kastet syre på. Alt er påvirket, alt er ødelagt, men samtidig kan man stadig se de oprindelige former og farver, man kan stadig se, hvad det var, kunstneren ville udtrykke.

Kristus – fører kunstværket tilbage

Hvad skete der så med Kristus? Man kan sige, at med Kristi komme blev der påbegyndt en kraftig restaurering for at føre

kunstværket tilbage til sin oprindelige skønhed. I Efeserbrevet 4:23-24 skriver Paulus, at: »... I skal fornyes i sind og ånd og iføre jer det nye menneske, skabt i Guds billede med sandhedens retfærdighed og fromhed.« Paulus bruger flere gange billedet af, at skulle »aftægge« det gamle og »iføre« sig det nye. Det nye, man skal iføre sig, er imidlertid det menneske, der oprindeligt blev skabt i Guds billede til at være skabende.

Hvordan skal denne kreativitet så komme til udtryk? Det er et farligt spørgsmål at svare på, for i besvarelsen vil man næsten uvilkårligt komme til at indskrænke menneskets gudsskabte kreativitet. Mennesket er skabt med en uforlignelig evne

til ikke kun at være tvunget til at tage udgangspunkt i tingene, som de er, men at kunne skabe noget, der er helt nyt. Et nyt digt, en ny lovsang, en ny måde at prædike på, en ny ledelsesstruktur i menigheden, en helt ny menighedsplantning. Eller et nyt produkt på markedet. En ny måde at møde et menneskeligt problem på i en samtale. En ny løsning på et politisk problem. En ny dribling i fodbold. Eller. Eller. Eller ... Mulighederne er uendelige, for mennesket er skabt til at skabe. ■

at skabe

»Et nyt digt, en ny lovsang, en ny måde at prædike på, en ny ledelsesstruktur i menigheden, en helt ny menighedsplantning. En ny måde at møde et menneskeligt problem på i en samtale. En ny løsning på et politisk problem. En ny dribling i fodbold.«

Nardus

[☰] Søren P. Grarup [📷] Stine Frandsen

En påskeandagt på rim ...

Det var en dag som aldrig før
med hurra-råb og palmer,
selv Jesus blev vist noget ør
af hosianna-salmer.

Med vennerne ved Simons bord
han lagde sig til rette,
og snakken gik – men uden ord,
som Jesu sjæl ku' mætte.

En kvinde kom i stuen ind
og salved Jesu ho'de.
Det gjorde godt i krop og sind –
men hvor de andre glo'de!

De snuste snusfornuften fuld
af duft af nardussalve.
»Den kostede mange stykker guld,
og nok var blot det halve.

Du ansvarsløse, se den nød,
der hænger alle vegne!
Du ødsler, mens folk mangler brød!
Kan du da ikke regne?«

Jo, meget brød var salven værd -
ansvarligt realistisk!
Men snusfornufts beregning er
»ansvarligt« egoistisk.

Om nød og sult hun vidste nok,
og hun ku' sikkert regne.
Men Jesus ligned nu et pjok,
der når som helst ku' segne.

Og kærlighed må regne på
en ganske anden måde,
som snusfornuften kalde må
så tåbelig en gåde.

Den gåde regnes ikke ud
med visdom, kløgt, erfaring,
men ved at regne lissom Gud,
og se hans åbenbaring.

En knægt, kun regnet blandt de små,
blev hentet hjem fra marken.
Guds seer salved ham og så,
at David var monarken.

I glædesrus for fulde drøn
har skaren jublet villigt:
»Hurra for kronprins Davidssøn -
nu kan vi slippe billigt!«

Hvor billigt? Kaster Gud på jord
et blik, må verden skælve.
Og frelse købes ikke for
alverdens nardussalve.

Men kvindens salve råder bod
på hobens tomme fraser,
og lindrer Jesu sjæl og mod,
som helt var slidt i laser.

En himalayisk rod-ekstrakt,
vil snusfornuften sige –
men her: Guds faderhånd fremrakt
med duft fra Himmerige.

Her salves Himmels kongesøn
til det, som han bør være,
og duften blir lovprisningsbøn
til Universets Herre.

Kun han forstod den byrde, som
var lagt i denne titel:
At når de med hans krone kom,
så var den gjort af tidsel,

og tronen, hans ophøjelse,
blev to korslagte stave -
så salven blev beredelse,
til de ham sku' begrave.

På rette sted blev salven øst.
Det korte af det lange
var, Jesus trængte til lidt trøst,
for han var blevet bange.

Og trøst kan ikke regne med
»kan svare sig« og »rente«.
For trøst er lissom kærlighed:
Den dør, hvis den skal vente.

Og snusfornuften hvisked »vent!«
da kongen gik mod døden.
(Men snusfornuften kom for sent
til påskemorgenrøden.)

Men kongen gik med nardusduft
at udfri slavefolket,
som ham, af bare snusfornuft,
i ryggen havde dolket.

Med tidselkrone som en drot,
der aldrig kendte mage,
på tronen – Golgatas skafot –
tog folket ham af dage.

... af dage, ja – men evighed
har ingen dagskalender.
Derfor hver dag os byder fred
to naglestukne hænder.

Han gik helt ud i Helveds nat,
lod sig af Gud frasige,
og banded for hver gudsforladt
en vej til Himmerige.

En blindvej, siger snusfornuft,
er vej fra død tilbage.
**Men han stod op med nardusduft,
og dufter alle dage.**

Hvem fatter kærlighed så stor:
For os han gik til grunde.
Men med ham huskes kvinden, for
»hun gjorde, hvad hun kunne.«

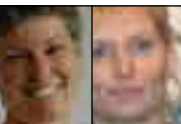
Og kunne hun, så kan vi vel -
med eller uden salve –
og hvis man er lidt rationel,
så kan man med det halve.

Og hvis vi venter lidt og ser,
hvor dollarkursen havner,
så kan vi måske hjælpe fler,
som brød på bordet savner.

Tja, snusfornuften hvisked »vent!«
da Jesus gik mod døden.
Men snusfornuften kom for sent
til påskemorgenrøden.

*En from morale? – snusfornuft!
En bøn mit sind belejrer:
At påskemorgens åndeluft
min snusfornuft bortvejrer!*

(Uddrag af digtet »Nardus«)

Integration er mission

[] Gitte Abildgaard, Hjemmemissionsudvalget og Lone Møller-Hansen [] Arkiv

Er din menighed rustet til at tage imod, når en gruppe af nydanskere gerne vil være en del af jeres kristne fællesskab? Hvad gør I, hvis I pludselig får en henvendelse fra en fransktalende afrikansk migrantmenighed, der gerne vil samarbejde med din menighed? Hvor vil I hente hjælp og vejledning? Hjemmemissionsudvalget vil gerne hjælpe med integrationen, men de kan ikke gøre det alene.

Gennem de senere år er vores kirkesamfund og stadig flere af vores menigheder blevet beriget med tilgang af kristne nydanskere, der har brug for vores hjælp til at blive integreret i det danske samfund. Det kræver mange ressourcer – både økonomisk og menneskeligt. Især for mindre menigheder kan det være svært at løfte opgaven på egen hånd. Projekt »Integration er Mission« er Hjemmemissionsudvalgets (HM) indsamlingsprojekt. Vi vil indsamle 345.000 kr. fra menigheder og private bidragsydere i 2007.

Her er brug for hjælp

Hjemmemissionsudvalget har støttet de danske og etniske menigheder, der har brug for hjælp og opbakning, og det vil vi gerne kunne fortsætte med. Udvalget:

- betaler først og fremmest et årligt beløb til Kirkernes Integrations Tjeneste (KIT), der til gengæld yder konsulentbistand til de menigheder, der har brug for hjælp. Det er uvurderligt at have KIT med i dette arbejde, for de har rigtig mange erfa-

ringer og ressourcer, som det er helt nødvendigt at kunne trække på.

- har endvidere støttet menigheder, der har haft svært ved at løfte opgaven økonomisk. Der har fx drejet sig om øgede udgifter til løn i en periode, øgede transportudgifter til kirkebuskørsel, merudgifter til afholdelse af menighedsweekender m.m.
- er med til at løfte økonomien, når forskellige etniske grupper har behov for besøg af præster og undervisere, der kan prædike og vejlede på de relevante sprog. Ikke mindst undervisning af de herboende ledere er en vigtig del af disse besøg.
- betaler delvist nydanskernes deltagelse på missionsstævnerne. Det er dejligt at kunne mødes til stævne og opdage, at

Fakta:

Baptistkirken i Danmark og Kirkernes Integrations Tjeneste, KIT, er medlemmer af Dansk Flygtningehjælp, som er en uvurderlig samarbejdspartner i sager omkring hjælp til flygtningene i Danmark.

Baptistkirken i Danmark efterhånden er en farverig flok, der har mange forskellige strenge at spille på i vores møde med mennesker omkring os.

Integrationen af vores udenlandske søstre og brødre er en styrkelse af kirkens mission i Danmark. Det angår os alle, og er en fælles opgave for alle menigheder og medlemmer.

Derfor har vi brug for, at menigheder og private bidragsydere også økonomisk støtter dette arbejde i HM, så det kan styrkes. Fremover vil flere og flere menigheder formodentlig få brug for hjælp på dette område. ■

Familiesammenført på Bornholm

Bawi Tha Thawng, 18, og Kap Cin Thang, 17, er to friske unge mænd fra Burma, som nu sidder i lejligheden i Rønne hos henholdsvis

deres far og mor. Bawis far og Kaps mor blev nemlig gift i Malaysia, så selvom de to drenge opfatter hinanden som brødre, er det kun godt to år siden, de mødtes for første gang. Inden da havde de været uendelig meget igennem. De var – dirigeret fra Danmark – flygtet fra hver deres by i Burma. Kap kom over grænsen og gennem Thailand til Malaysia helt alene, 14 år gammel. Kun hjulpet nogle strækninger af én, der blev betalt for det. De to drenge fandt hinanden i Kuala Lumpur. Her er det meget svært at være flygtning. Selv de, som har fået status af FN-flygtninge og bærer et specielt UNHCR-kort, udsættes for forfølgelse og tilfældige fængslinger, hvor man skal betale bestikelse for at komme ud. Men det er historie!

Egentlig er det et under, at de sidder her. Forældrene kom til Danmark i januar 2004 og ville straks have deres sønner til Danmark. Et eller andet gik galt i processen, og i mellemtiden blev drengene for gamle

til at blive familiesammenført. Der blev tvivl om, hvorvidt Kap var Rehn Zings søn. Der var snak om DNA-test. Lal Ram var ved at opgive at få sin søn, Bawi, til Danmark. Han var for gammel som 17-årig. Forældrene var ulykkelige over at vide, at de to drenge skulle klare sig i storbyen Kuala Lumpur. De fik hjælp i baptistmenigheden i Rønne, men det viste sig, at den afgørende hjælp kom fra en anden kant. Dansk Flygtningehjælp gik ind i sagen, – og pludselig fik man af vide, at begge drenge ville komme i december 2006. Uden DNA-test. Presset havde hjulpet, og der var plads på FN-kvoten. Så nu sidder de to sammen med ›deres‹ søster Ngun, og et nyt liv er startet. »Det sværeste er, når vores far og mor vil bestemme for meget. Vi har været vant til at klare os selv ...«, siger Kap med et grin, der afslører, at det ikke er så galt endda. ■

Kriterier for udvælgelse

Udlændingenservice lægger bl.a. vægt på ansørgernes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder ses der på deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejds erfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation.

Kilde: Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration

Kvoteflygtninge

En kvoteflygtning er en flygtning, som på baggrund af en henvendelse fra UNHCR genbosættes i Danmark. Folketinget fastsætter en kvote for antallet af kvoteflygtninge, og kvoten udgør for tiden 500 personer om året.

Kilde: Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration

Støt projekt »Integration er mission«

Projekt »Integration er Mission« er Hjemmemissionsudvalgets indsamlingsprojekt. Udvalget vil indsamle 345.000 kr. fra menigheder og private bidragsydere i 2007.

TeenGT – Helle for at være der!

[☰] Maria Møller Hansen [📁] Arkiv

Hveranden søndag aften samles mere end 100 teenagere og unge fra Nordjylland til Teenagegudstjeneste i Bethelkirken. Maria Møller Hansen var til stede en tilfældig søndag aften og bringer her en reportage:

Klokken er 18.59. Det er mørkt og koldt i Aalborg midtby, nærmere bestemt Niels Ebbesens Gade. På trods af støvregn og en strid vind er der forbløffende mange teenagere ude denne kolde søndag aften, og de ser også overraskende glade ud. Det er tydeligt, at de ikke er blevet slæbt ud for at gå en søndagstur med far og mor. De smiler og griner og drejer alle sammen ind ved nr. 14. Der skal åbenbart ske noget i Baptistkirken Bethel.

Lys, lyd og latter

Klokken er 19.03. Inden for i Bethelkirken er der fuld gang i den. I hall'en er der opstillet et stort tv, hvor man kan se nogle teenage-drenge løbe rundt i Aalborgs gader. Den ene er smurt ind i kulør på armene, benene og i hovedet. En flok teenagere står rundt om tv'et og griner.

I menighedssalen er der lagt duge på bordene og tændt stearinlys. Slikboden i hjørnet er så småt ved at åbne. Men de fleste befinder sig i kirkesalen. Her er halvmørkt, og der bliver spillet musik i højttalerne. Nadverbordet er rykket væk fra

scenen og erstattet af et trommesæt, og på væggen bag scenen er storskærmen. Lige nu vises der video fra rundt omkring i salen. Overalt er der teenagedrenge og -piger, der pjatter og griner. Langs væggene står nogle forældre og snakker. De bevæger sig hurtigt op på balkonen, hvor der er kaffe – og lidt mindre larm.

Aftenen skydes i gang

Klokken er 19.10. Kirkesalen er stort set fyldt, og musikken bliver højere. Klapsalverne begynder, og man mærker klart, at det er nu, det begynder. De to mødeledere Mads og Morten hopper op på scenen og får skudt denne søndags teenagegudstjeneste, også kaldet TeenGT, i gang med et par hurtige replikker og en ice-breaker. Det er helt tydeligt, at man ikke kommer til TeenGT for at være tilskuer. Her er alle med, og der bliver råbt, hujet og grinet. Der er nu helt mørkt i salen på nær på scenen, hvor store projektører kaster farvet lys på de to værter.

Deltagerne i salen bliver præsenteret for kollekt, bekendtgørelser, en tale og lovsang, og der er lagt vægt på, at det skal

være sjovt og vedkommende. Bekendtgørelserne bliver vist på storskærmen sammen med en video af nogle drenge fra kirken, der laver en masse tossede ting. Kollekten indledes af Den Skøre Kok, som tilbereder en grill-pølse med brød ved hjælp af en ukrudtsbrænder. Derefter er det tid til lovsang, og bandet spiller op til tilbedelse, hvor der er plads til både hop, dans og lukkede øjne. De første numre er hurtige, og sangen fylder hele kirkerummet op. Alle tager del i at prise Gud og synge til hans ære. Den første sang handler om at leve for Jesus og aldrig at skamme sig over ham. Der er en livsenergi og glæde i musikken, som gør, at man ikke kan andet end at hoppe og danse med. Efter det første nummer koger hele salen, og der er begejstring at spore i alle ansigter. Det er fedt at være sammen om at prise Gud.

Ingen plads til teori – men praksis

Da bandet har spillet fire sange, er det blevet tid til talen. De to værter kommer på scenen igen og præsenterer aftenens taler, Kasper (én af menighedens to ung-

»De to mødeværter får skudt gudstjenesten i gang med et par hurtige replikker og en ice-breaker.«

domsmedarbejdere). Han bliver klappet op ad midtergangen, mens lamperne blinker. Teenagerne har glædet sig til at høre talen. Da han kommer op på scenen og begynder at snakke, bliver der stille i salen. Det er første gang i gudstjenesten, at der er stille, men intensiteten er ikke væk. Talens emne er at følge Jesus og tjene ham. I samme

tråd som resten af aftenens TeenGT skal talen gøre troen og livet med Gud forståeligt for teenagerne. Det handler ikke om teori, men om gode råd til at leve livet – for og med Gud. Gudstjenesten afsluttes med et par stille lovsange og mulighed for at komme ned bagved i salen til forbøn eller en snak.

»Det handler ikke om teori, men om gode råd til at leve livet, for og med Gud.«

Klokken er 20.23. Der er fuld gang i slik-salget og spillene i caféen. I hall'en er en flok teenagepiger på vej ud af døren. De snakker og pjatter på vej ned af Niels Ebbesens Gade. Det er godt, der kun er to uger til den næste TeenGT. ■

Hvad har Afrika givet jer

– og hvad skal vi give Afrika?

[☰] Mai-Britt og Ebbe Holm [📷] Arkiv

Bente Jensen fra **International Mission** har stillet dette spørgsmål til Mai-Britt og Ebbe Holm, der sammen med to af deres børn, Amalie og Caroline, har boet og arbejdet et halvt år i Burundi. Læs her deres refleksioner:

Så snart vi havde besluttet os for at tage til Burundi i seks måneder, blev vi stillet over for spørgsmålet: »Batter det noget?« Et spørgsmål, vi har hørt mange gange, når vi som danske baptister skulle samle ind til Burundi eller Rwanda.

At kende Burundi indefra

Beslutningen om at tage til Burundi har dybe rødder i vores opvækst og liv i en baptistmenighed. For hvordan skulle man ellers kende noget til en etnisk konflikt i Burundi, til en udmarvende borgerkrig i 1990'erne og til et hospital i Musema?

Hvilke briller ser vi med?

Vores kirke har gennem de seneste år ikke været god til at formidle informationerne om nøden hos vore samarbejdspartnere i Burundi og Rwanda. Eller skyldes det, at vi med vores moderne samfunds- og effektivitetsbriller har vurderet mission i Afrika for en håbløs »op-ad-bakke-indsats«, der alligevel ikke fører til noget. Burundi og Rwanda er ikke en moderne, økonomisk succeshistorie.

De urolige politiske tilstande i landet har gjort, at der ikke fra statens side har været midler til at drive hospitalet i Musema, som der havde været tradition for, og som tiden gik, var bygningerne nedslidte eller ødelagte, og der var ingen hospitalsfunktion mere, dvs. intet sundhedspersonale eller medicin. Det har haft store sundhedsmæssige konsekvenser for befolkningen i Kayanza provinsen. I provinsen findes kun hospitalet

Fakta: Støt udsendte medarbejdere

Projekt ›Ud i verden, ud med kirken«. Du kan hjælpe BaptistKirken til at udsende medarbejdere i kortere eller længere tid som støtte i konkrete indsatser. I 2006 var Ebbe og Maibrith Holm volontører, i 2007 er Ole og Erna Emming samt Hanne og Hartvig Weber-Hansen udsendte volontører. Du hjælper volontørerne med husleje, rejseforsikring og transport i og til Burundi/Rwanda.

i Musema og et statsdrevet hospital i byen Kayanza med hver ca. 100 senge. Befolkningen tæller 560.000 mennesker i denne provins, hvilket svarer til indbyggertallet i fx Københavns og Frederiksberg Kommune, som har seks hospitaler med over 2000 senge tilsammen.

På grund af borgerkrigen og denne akutte nødsituation har Verdensbanken givet penge til istandsættelse af hospitalet i Musema, og Læger Uden Grænser har fra marts 2005 ydet basis sundhedsydelse i form af malaria- og tuberkulosebehandling, hiv/aids-behandling og fødselshjælp til komplicerede fødsler i samarbejde med nogle af de bedst uddannede sygeplejersker i Burundi. Hospitalet har opnået, efter Burundi standard, store fremskridt på sundhedsområdet. Men – der er stadig langt før, det er godt nok! Og ved udgangen af maj 2007 forlader Læger Uden Grænser hospitalet i Musema.

Staten har stadig ikke midler til at drive hospitalet, og i ›bistandsbranchen« er der ikke tradition for at støtte hospitalsdrift, da man mener, det er et statsanliggende, men hvis staten ingen penge har, ja, så er der ingen hospitaler.

Vi vil gerne bidrage

Vi tog af sted som frivillig arbejdskraft for Burundis Baptist Samfund (UEBB) for at

yde vores hjælp til, at UEbb under en eller anden form kunne overtage hospitalet, der siden danske baptister startede missionsarbejde i Burundi i 1920'erne, har været et af kernepunkterne i dansk baptistmission. Hospitalet blev af UEbb overdraget til staten i 1987 og har siden lidt en krank skæbne. Vi mente, at vores uddannelser kunne bruges til at yde en hjælp for den lokale befolkning, så der stadig er et hospital også i fremtiden.

I seks måneder har vi levet i Musema blandt mennesker, som ikke fik en særlig god uddannelse, kun lige har til at overleve dagen i dag, har et elendigt skolesystem, ikke har udsigt til at blive behandlet af læger eller sygeplejersker eller andet uddannet sundhedspersonale, og som har en børne- og voksendødelighed, der giver en gennemsnitslevetid på 47 år.

Vi har begge i samarbejde med lokale mennesker arbejdet med planlægningen og budgetteringen af en overtagelse af hospitalet således, at driften kan sikres til gavn for lokalbefolkningen. Det har været en intensiv opgave, som vi håber vil være bare en lille smule til gavn.

Hvad har vi modtaget?

Til gengæld har vi fået SÅ meget igen. En oplevelse af et land med en storslået smuk natur og et folk med en styrke og stolthed,

på trods af deres store trængsler med borgerkrige, sygdomme, sult og fattigdom. En befolkning, der SÅ gerne vil udvikles og lære.

Vi har kunnet konstatere, at lokalbefolkningen, som vi har mødt både i menighederne og på hospitalet, hungre efter basal uddannelse, sundhedspleje, udvikling af infrastruktur (transport, veje og telekommunikation) samt mulighed for at tjene penge til familiernes udvikling.

Burundi og Rwanda har brug for alt – også for en indsats fra unge og gamle. Fra kvindekredse, fra spejdere, fra menigheder og fra enkeltpersoner. Både i traditionel forstand med indsamling af økonomiske midler og med personlig indsats i form af kortere eller længere ophold i Afrika. Vi har oplevet, at vi i Danmark kan bidrage med basal knowhow på mange kerneområder, og at der er et fortsat kæmpe behov at dække. Vi har set, hvordan små midler kan ændre menneskers vilkår markant. »Køb« et barn, »køb« et hus, »køb« en ged, DET VIRKER – vi har set det!

Sammen batter det noget!

Vi kunne ikke redde hele Burundi på seks måneder, men vi oplevede, at selv en lille indsats som vores får os til at svare JA til spørgsmålet »Batter det noget?« – især hvis alle andre vil være med til at yde et bidrag. ■

Videokunst som en del af gud

[≡] Emil Fhær [▶] Rasmus Mortensen

» Jeg tror, at det visuelle er noget meget gammelt, som vi i kirken har glemt. Eller måske søgt væk fra, fordi ordet og søndagsprædiken fik så utroligt meget fokus. «

baptist.dk har sat Rasmus Mortensen fra [re:gen] stævne. Vi vil høre, hvilke erfaringer de i [re:gen] har for brug af videokunst som en del af gudstjenesten. Rasmus har længe arbejdet med videokunst, og han står bag en stor del af kirkens videoproduktion.

Hvilke erfaringer har I med brug af visuelle udtryksformer i [re:gen]?

Vi har siden start prøvet at illustrere vores emne for søndagsgudstjenesterne med film eller billeder, som folk allerede havde set. Hvis vi fx havde en gudstjeneste om at »vælge Gud til«, så ville vi bruge et klip fra filmen »The Matrix«. Her bliver hovedpersonen stillet over for valget om at spise enten en blå eller en rød pille, alt efter om han har lyst til at lade sin normale hverdag fortsætte, eller om han har lyst til at gå en anden ny og spændende vej. Et simpelt budskab, som kan kobles sammen med en film, alle unge har set.

Senere, efter at have eksperimenteret med billed-slideshows med musik, kickstartere til gudstjenesten i form af sjove klip fra Internettet, vox pops, bibel-

stjenesten

»Efterhånden som vi lagde mere og mere tid i vores produktioner, tippede vægten til, at vi godt kunne have en film på 3-4 minutter til at stå alene som et element i gudstjenesten. «

historier opført med sokker, og da vi syntes, vi havde brugt de fleste Hollywood film, som havde noget at sige, begyndte vi at stykke vores egne film sammen. Mest med film, som vi optog med eget kamera, men også med klip fra fx computerspil og film.

Responser på de film og billeder, som vi har brugt igennem tiden har været meget varierende. Vi får næsten altid positiv respons på det, vi viser, og jeg tror, at folk, ligesom jeg selv, er glade for at gudstjenesten ikke kun er ord, men også billeder og film. Jeg tror simpelthen, det giver en dimension mere. Folk er næsten aldrig uberørt, men får ofte stof til eftertanke.

Hvordan anvender I videokunst i [re:gen]?

Til at starte med var det meningen, at et videoklip skulle støtte det som gudstjenestens tale handlede om. Men efterhånden som vi lagde mere og mere tid i vores produktioner, tippede vægten til, at vi godt kunne have en film på 3-4 minutter til at stå alene som et element i gudstjenesten. Enkelte gange har filmen været så stærk, at en gudstjeneste godt kunne tage udgangspunkt i den og de synspunkter, der var i filmen.

I løbet af tiden har vi brugt film til mange forskellige ting. Lige fra meditation, refleksion og tilbedelse til oplæg til diskussion og dialog.

Hvilken funktion har visuelle udtryksformer?

Jeg tror, at det visuelle er noget meget gammelt, som vi i kirken har glemt. Eller måske søgt væk fra, fordi ordet og søndagsprædiken fik så utroligt meget fokus. I de gamle folkekirker, hvor der var kalkmalerier på væggene, prædikede man ofte ud fra enkelte eller sammenhængende malerier. Endnu tidligere, dengang hvor man ikke kunne forstå, hvad præsten sagde, fordi alt var på latin, kunne man i stedet se på kalkmalerierne. Kirkevæggene var datidens medie, – i dag har vi bare meget mere avancerede muligheder for at udtrykke os.

Producerer I selv al jeres videokunst, eller hvordan skaffer I det?

Vi har, som tidligere fortalt, selv både optaget og produceret meget selv. Men vi har også lånt og fundet meget over nettet, og igennem det meget lille netværk, vi har med andre kunstnere, udvekslet få ting.

Min vision er dog at få etableret en dansk betalingsdatabase med film, som man kan låne fra og til, og derigennem få en film til hver gudstjeneste i året.

Vi var sidste år et hold af sted til en kreativ festival (Greenbelt, red.) i England. Her blev vi inspireret af en gruppe på tre personer fra Schweiz, der kalder sig FuseFactory. De kombinerede live-video-mixing med solosang og elektronisk musik tilsat dans. Det fik mine øjne op for, hvor udforsket og dybt videomediet er, og hvor dybere det kan gøres ved at kombinere det med andre former for kreative medier som dans og live musik. ■

Enkelte gange har filmen været så stærk, at en gudstjeneste godt kunne tage udgangspunkt i den og de synspunkter, der var i filmen.

Kristusbilleder på Via Dolorosa

Elizabeth Knox-Seith ser i denne andagt på Kristusbilleder, ikke som kunstens billeder, men som vores indre billeder – i lyset af den korsvej, vi går i påsken, Via Dolorosa. Elizabeth har boet i Jerusalem og tager udgangspunkt i den konkrete vandring, man gør i det indre Jerusalems gader, på vej mod Gravkirken – og ser den som et spændingsfelt mellem den indre virkelighed, man møder i Kristusmystikken, og den ydre virkelighed, der konfronterer os i hverdagens larm, voldsomhed og brudthed.

På vejen ned af de smalle stræder, som udgør Via Dolorosa i Jerusalem, kan man møde grupper af mennesker, som stopper op undervejs for at bede, mens enkelte bærer trækors på deres skuldre. Turister fra alle dele af verden samles for at vandre i Kristi fodspor, på vej mod Gravkirken, som er det store monument over Kristi lidelse, død og genopstandelse. Ikke mindst i påsken samles pilgrimme fra hele kloden for at opleve og fejre selve det mysterium, som Kristi korsfering er.

Men hvad er betydningen af Kristi nærvær ind i en sammenhæng, hvor vold og adskillelse har præget virkeligheden gennem så mange år? Jerusalem er i sandhed et interreligiøst mødested, og jødedom, kristendom og islam eksisterer side om side i et svært spændingsfelt. Man mærker næsten på bogstaveligste vis den spænding, Jesus må have følt på korset, da han hang dér i sin dybe og ubegribelige smerte. At samle verdens folk under visheden om Guds frigørende kærlighed var en

næsten umulig vision, og da Jesus åndede sine sidste åndedrag på korset og følte sig forladt i sit inderste af Gud, har det været en erfaring af håbløshed, som overgik al menneskelig forstand.

Liv og væren, midt på korsvejen

I Jerusalems gader i dag blander gadesælgerne sig med de mange pilgrimme, der ihærdigt forsøger at vandre i Jesu fodspor. Verdens larm og mylder indgår i pilgrimmernes bønner, når de vandrer fra korsstation til korsstation. Kyllinger i små bure skriger, søde kager ligger bredt ud på store fade, og i slagterbutikkerne hænger halve lam og hele grise, med øjnene vidt åbne efter slagtingen. Side om side med dette køber kvinderne tøj, og mændene drikker te på caféerne, mens de snakker ivrigt. En sand blanding af liv og væren, midt på vejen til korset.

Sådan har det også været, da Jesus bevægede sig gennem Jerusalems gader, på vej til Golgatha. Han har set livet udfolde

sig, præcis som altid, mens blodet løb fra hans mishandlede krop. Næppe alle, som så ham komme forbi, bærende på korset, har bemærket, at de var midt i noget, der skulle blive til en verdenshistorisk begivenhed. Bare endnu en forbryder, har de fleste nok tænkt og vendt sig mod hinanden for at snakke videre.

Jesus måtte på korset opgive sit dybe håb, som han havde været båret af i sit virke på jorden og overgive sig selv fuldt og helt i følelsen af forladthed. »Det er fuldbragt,« sukker han på korset, mens han ånder ud. Men bag døden lyser opstandelsen, og i graven sker en forvandling. Da kvinderne kommer ud for at se til hans gravlagte legeme påskemorgen, er graven tom. Hvor er han?

Kristusbilledet dukker frem

Hvilke billeder har vi af Kristus i dag, som den, der gennem offeret af sit eget liv frelser verden? Hvordan kan vi i vores liv mærke hans gennemsprængende ånd, der

» At forstå opstandelsen i dag er ikke let, fordi vi mangler billeder og ord til at beskrive, hvad det er for en gennemskinnelighed, der præger det kærlighedens nærvær, som Gud skænker os. «

midt i forvirring og smerte bryder igennem med et håbets lys, som ikke kan slukkes?

Vi lever midt i en verden med dybe spændinger, og det kan være svært at bevare håbet og modet midt i den brutthed og skrøbelighed, vi oplever. Da kan det være vigtigt at trække os tilbage til et stille sted, til et sted, hvor der er ro, og vore billeder af Kristus kan få lov at dukke frem til overfladen i vores sind og i vores sjæl, og hvor vi med vores ånd kan mærke den fornyende kraft, der skænkes os. I stilhed kan

vi grundfæstes i troen på, at kærlighedens dybe kraft er det, som kan gå ind og forvandle enhver oplevelse af smerte.

Mening – på tværs og trods

Håbets kraft er livets kraft, og selv ind i døden bærer dette os. Ind i vores celler mærker vi livets styrke, selv når vi er syge eller er allermest i tvivl om os selv og livets mening. Mening skabes altid på tværs eller på trods, og præcis sådan er det med opstandelsen. Den bryder igennem dér, hvor man mindst skulle vente det, og hvor håbet er ved at forvitres. Troen er det, som kan skænke os et nyt syn, så vi ser mørket blive lyst, der hvor fortvivlelsen ellers er ved at folde sig ind omkring os.

Kærlighedens kraft er forsoningens kraft, og ved at se hinanden med kærlighedens blik kan vi vandre videre ad veje, der ellers synes umulige. Jesus gik foran på sin korsvej og skænkede os dette kærlighedens syn – på trods af virkelighedens smerte og forvirring. Kan vi leve i dette kærlighedens håb, *på trods af alt*, er vi allerede midt i opstandelsen. ■

Afsender:
Baptistkirken
i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635

[≡]
Rie Andersen

MESSIAS-MOSAİK

kristus på ruden
foran mig
har så mange glories
træd ud af den mørke mosaik

ind i pianoet og bassens jazztoner
mød mig over et glas the
hvor livet dunker og damper
min Gud, **min Gud**

hvorfor har du ikke forladt mig?

»this is not the end«
hedder orkestrets sidste sang.